

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ Χρόνια έχουν περάσει... Στο άγκυρα του δόν Αδγουστίνου εχ' τώρα ο δόν Φάβιος μαζί με την κόρη του Ροζάριο, της οποίας η μητέρα, η γοργιά Ροζαρίτα, έχει πεθάνει. Ο δόν Φάβιος λείπει από ημέρες στην Κοιλιάδα του Χρυσού όπου έχει πάει να επισκεφθεί την άποστολή ενός φορτίου χρυσισμού. Με ή μερες περνούν κι η άποστολή, η οποία έπρεπε να έχει επιστρέψει, δεν φαίνεται ποτέ. Η Ροζαρίτα άψυχοι τρομαρά για τον πατέρα της και στέλνει, τον έπιστάτη του κτήματος Ματαλιέτε μαζί με μερικούς άνδρες, με την άποστολή να προχωρήσει ως ένα σημείο της έρημου και με την έλπιδα μήπως συναντήσει ποθενά τον πατέρα της... Στο τέλος, έπειδή κι ο Ματαλιέτε άργει να γυρίσει, μη μπορούντας πενα να συγκροτήσουν την άγωνία της, παίρνει το γενναίο Βουαροζέ, το θε το πατέρα του δόν Φάβιο και ξεκινούν μαζί για να έθουν, τί έχει συμβεί. Καθώς όμως προχωρούν στις έρημες, βρίσκονται έξαφνα μπροστά σε τέσσερες 'Ινδούς, οι οποίοι έχουν περικυκλώσει έναν έριπτο ομορφό τους και προσπαθούν να τον σκοτώσουν.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Βουαροζέ με μια γρήγορη ματιά αντιλήφθη όλες τις λεπτομέρειες της συνταρακτικής αυτής σκηνής. Τότε ένα έπιφάνημα έκπληξως έβγαξε απ' τα χείλη του κι άμέσως φώναξε δυνατά:

—Κορραγιο, Βαζιτάχ! Έγγρασα!... Έσύ, Ροζάριο, μίνε εδώ!...

Και, άσυγκράτητος, ο παλιός κρηγός των δασών, όρμησε έα προς:

Η Ροζάριο, χωρίς να έλαοήθη στη σύσταση του δόν Αδγουστίνου αιδούατα.

Άσφαλώς, η κρηγιά του Βουαροζέ ήταν πολύ γνωστή στον 'Ινδό καβαλάρη, γιατί τον άπαιτησε με μια κρηγιά χαράς.

Καθώς είχε γυρίσει το πρόσωπό του προς το Βουαροζέ, ο όποιος έστρεψε να τον βοηθήσει και με μερικά πυρήματα του άλογου του βρέθηκε στο πλευρό του, ο Βαζιτάχ δεν είδε ότι ένας απ' τους άντριά τους τον έπρωξέλιθνε της σύντομης αυτής άπροσεξίας του για να χλευστήσει πίσω του...

Ο 'Ινδός αυτός, όλοήμενος με μια αντρική κόμα, έτοιμαζόταν να τη ζωστή προδοτικά στα νεφρά του καβαλάρη, όταν έξαφνα, ένας περιβολισμός άντηξε.

Άμέσως ο 'Ινδός έβγαλε ένα οφθαλμιασμά πόνου κι άφησε να του ξεφύγει το όπλο του: ο καρπός του χεριού του είχε γίνει κομμάτι!...

Οι τρεις άλλοι 'Ινδοί, βλέποντας αυτή την άπροσδόχη βοήθεια που έρχόταν στον αντίπαλό τους, έκαναν μεταβολή και το έβαλαν στα πόδια.

Αυτός που είχε περιβολήσει και πληρώσει τον 'Ινδό, ο όποιος κοιτόταν τώρα ματωμένος κάτω, ήταν η Ροζάριο.

Μπράβο! Ούρα! Ροζάριο! φώναξε ο Βουαροζέ, ο όποιος είχε αντιλήφθη την έπιφάνεια της συντροφής του.

Ο Βαζιτάχ πάει, βλέποντας τη Ροζάριο να κοιτάει στα χέρια της το περίστροφό της, που άγχιζε άκομα, και τον έρωθόδρομο σωματικό να καταγής, κατάλαβε ότι χροστούσε τη ζωή του σ' αυτή τη χαριτωμένη κι ένταρτη νέα.

Έκείνη τη στιγμή, ο Βουαροζέ πλησίασε τον 'Ινδό, που τον είχε πληρώσει θανάσιμα η σφαίρα της Ροζάριο, και του καταφέρνει στο κρανίο ένα τρομερό χτύπημα με το κοντάκι της καρραμπίνας του, λέγοντας:

—Νά! Πωρ' την αυτήν, παλληγάρι μου, για να ξεμπερδεύουμε από σένα!... Θα ήταν κόμα να χαράζαζα τη μαρτυρία μου για σένα!

Αυτή τη φορά ο Έρωθόδρομος ξεφύγησε, χωρίς να βγάλει άδμα.

Έν τώ μεταξύ η πόδα πλησίαζε ολοένα και φαινόταν έτοιμη να ξεσπάσει: ο κεραινός πούγριζε άδιάκοτα κι η άστραπές έσχιζαν με τις έκταρλωτικές λάμψεις τους τον ούρανο που είχε γίνει κατασκότεινος. Όλη η μεγαλοπρεπής και άγρια φύση γύρω φαινόταν ν' ανατιοιγιάζε απ' τη φωνή της καταγίδος, που έβγαυε από τα σύννεφα.

Ο Βαζιτάχ πλησίασε το άλογό του κοντά στο άλογο της Ροζάριο και της είπε με φωνή έπίσημη:

—Έγώ, ο Βαζιτάχ, χροστώ σε σένα τη ζωή μου, ο κόρη των Λευκών! Από δω και πέρα, η ζωή μου άνηκει σε σένα για πάντα! Δέν θα ξεχάσω ποτέ ότι μ' έσωσες!

Ο Βαζιτάχ ήταν ένας άντρος εικοσιπέντε χρόνων περίπου, με κομιά κομφο και όλο νεύρα. Είχε πλατό μέτωπο, στο όποιο ζωγραφίζοταν η άνδρεία κι η τιμότης, μάτια μαύρα γεμάτα φωτιά, μύτη καλογραμμένη, στόμα λεπτό και περήφανο συγγρόνος. Όλα, γενικώς, έπάνω γύρω νεαρό αυτό πολεμιστή προδιάδεται είνοντά γι' αυτόν όποιον τον έβλεπε και προκαλούσαν τη συμπάθεια.

Ο Βουαροζέ, αφού έσφιξε μ' έγκαρδιότητα το χέρι του Βαζιτάχ, του είπε:

—Σε λίγο η καταγίδα θα ξεσπάσει με δ-

λη τη ματιά. "Ας ξαναγυρίσουμε μαζί στο έπίστατικό".

Ο Βαζιτάχ δέχτηκε να τους συνοδεύει, κι άμέσως κι οι τρεις ξεκίνησαν με καλασιμά, διευθυνόμενα προς το άγκυρα του δόν Αδγουστίνου.

Ένα έπιφάν με όλη την ταχύτητα των άλογων τους, ο ούρανος, πάνω απ' το κεφάλι τους, γινόταν ολοένα και πιο σκοτεινός. Μ' ένα τρομερό βροντα, οι κεραινοί άντηξοσαν από κοντά τους, η άστραπές πετούσαν σπίνες, σαν να φλογίζοταν ολόκληρο δάσος. Και, ξαφνικά, από τα κοντά σύννεφα που είχαν χρώμα μελόνης άρχισαν να πέφτουν ζέφυραροι νερού.

Οι τρεις καβαλάρηδες άναγκάστηκαν να διακοψουν την πορεία τους και κατέφυγα κάτω απ' τα κοντά άκλωματα κεραινών κοινοδέντρων, που έρωθόνοσαν μέσα στην έρημα:

Ο Βουαροζέ είδε τότε έγχαδιμα στον Βαζιτάχ:

Νεαές που φίλε, είμαι ένταρτης γιατί η τύχη μας έπεσερε να σας βγάλουμε από τη δύσκολη θέση που βρισκόσαστε... Ωστόσο δέν θα υποφέροισα ποτέ να φανταστώ ότι η νέα αυτή κόρη θα ξεφύλλοσε την ένταρτη μου άπέναντί σου...

Και, άπευθινόμενος προς τη Ροζάριο, πρόσθεσε:

Πρέπει να σου πω, παιδί μου, ότι ο Βαζιτάχ μου άπεδειξε, σε κάποια άξιοσημείωτη περίσταση της ζωής μου, την άνδρεία του και την αποφασιστή του...

Πότε; ρώτησε μ' ένδιαμέρον η νέα.

—Ο! Θα ήθελα πολλή όρα για να σου διηγηθώ την ιστορία απ' τη τόρα... Φάνει να σου πω ότι κάποτε κι 'Ινδοί, από τους όποιους είναι σφάσει κεραινός, με είχαν συλλάβει αιχμάλωτο τους και μ' είγαν δέσει έπάνω στον πάσσαλο του μαρτυρίου... Έτοιμαζόμουν να ηθθίσω την τελευταία μου προσηγή, όταν, έξαφνα, όταν είχα χάσει και κάθε έλπίδα σωτηρίας, μ' άπελευθέρωσε αυτό το γενναίο παλληγάρι. Μά και σε πολλές άλλες περιστάσεις μου δόθηκε εύκαιρία να ένταρτω τη γενναιότητα, το βάρος και την φρόνησή του Βαζιτάχ.

Άλφιατα φώναξε η Ροζάριο. Σας είχαν συλλάβει οι 'Ινδοί και σας είχαν δέσει στον πάσσαλο του μαρτυρίου!...

Και, παιδί μου! άπάντησε με τη γαλήνια φωνή του ο Βουαροζέ. Σου φαίνεται περίεργο αυτό... Τέτοιος κίνδυνος δέν άπολείεται για μένα και στο μέλλον... Πώς ξέρει; Ίσως να τελειώσω τη ζωή μου κάτω από το χτυπήματα των 'Ινδών... Τι τα θέλεις; Καλύτερα αξίζει ο θάνατος θάνατος, παρά ο θάνατος από άρρώστεια και γρησταία!...

Ένώ ο Βουαροζέ πρόφερε αυτά τα λόγια, ο 'Ινδός κίταζε τη Ροζάριο με βλέμματα γεμάτα θαυμασμό. Η νέα κόρη δέν περιόδοταν από τις ματιές αυτές, γιατί ο Βαζιτάχ της είχε γίνει σωματικής έπειτα απ' όσα είπε γι' αυτόν ο Βουαροζέ.

Και από που έρχομαι; ρώτησε τον 'Ινδό ο τελευτάτος. Γιατί δέν ήθελε να μάς διη στο έπίστατικό του Λαζ-Άγκια; όποις μου είχαε άποσηγή από πολλών μηνών, όταν συναντηθήκαμε για τελευταία φορά;

Έρχομαι από τη φυλή μου, άπάντησε ο Βαζιτάχ, του όποιου το βλέμμα σκοτεινίσε έξαφνα να φράγνο να βρω τα έγνη του καταραμένου αυτού σκόλου Ού Σαζάμε!...

—Αφού έρχομαι από τη φυλή σου, ρώτησε μ' ένδιαμέρον ο παλιός κρηγός της Ζούγκλας, μήπως συνάντησε στο δρόμο σου μια συνοδεία Λευκών προσεγγόμενη από την Κοιλιάδα του Χρυσού;

—Δέν συνάντησα κανένα άπολύτως!

Η Ροζάριο γλώμισσε άκούγοντας την άπάντησή αυτή του 'Ινδού, κι' ο Βουαροζέ, για πρώτη φορά, άοις της κοιτάει κάποια άνησυχία για το Φάβιο και τους συντρόφους του. Ωστόσο, κρύβοντας την άνησυχία του, ξαναρώτησε τον 'Ινδό:

—Και γιατί φράγνετε να βρω τον Ού Σαζάμε;

—Για να εκδικηθώ τον σκόλο αυτό που μου έλεψε την αρραβωνιαστικά! άπάντησε ο νέος 'Ινδός, μ' έναν άπερίεργατο τόνο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαζιτάχ, θα μπορούσε έσύ μόνος να εκδικηθής αυτό τον δαίμονα, που δέν υποχωρεί προστά σε κανένα έγκλημα;

Ο 'Ινδός έκανε μια ζωηρή χειρωνακία κι' άπάντησε:

—Ο! έχθοι που με είχαν περικυκλώσει από όλιγον, ήταν πολεμιστάι του Ού Σαζάμε, κι' αυτός που έσύ, πατέρα μου Βουαροζέ, σκότωσε, ήταν ο πιο στενός φίλος

'Ινδός του Νέου Μεξικού

τοῦ κλέφτη τῆς ἀρραβωνιακῆς μου...

Σιωπὴ ἐπακολούθησε, ἔπειτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ καταγῆς εἶχε κοπάσει κάπως, ἢ ἄρα ἔπειτα με λιγότερη δύναμη καὶ τ' ἀσπασθόροντα γινόντουσαν ἀραιότερα. Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔβλεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας, γιὰ νὰ ξαναγύρισον στὸ ἱερατικὸν, πρὶν νυχθόσει.

Πράγματι δέ, ἐγκατέλειψαν τὸ ζωταγικό τους καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους, ἀποφορμημένοι ἀπὸ διαφορετικὰ σκέψεις ἢ καθήκοντα.

VI

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΕΠΕ

Λίγο μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Βουαρζέ καὶ τῆς Ροζάριο, μαζί με τὸν Μαζιτάχ στὸ ἱερατικὸν, ξαναγύρισε καὶ ὁ ἐπίστατης Μαζιτάχ, ὁ ὁποῖος, ὅπως θὰ θυμόνταν οἱ ἀναγνώσταί μας, εἶχε πάει πρὸς συνάντησιν τοῦ δὸν Φάβιον καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ χρυσοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος δήλωσε ὅτι δὲν εἶχε ἀνακαλύψει κανένα ἔχρον τους.

Ὁ Βουαρζέ, ὁ δὸν Αἰγυστίνος καὶ πρὸ πάντων ἡ Ροζάριο, ἐννοοῦσαν τώρα τίς πὺ ζῆφους ἀνησυχίαι... Τὶ εἰρήμιαι τάχα ἡ ζωταγιστῆς αὐτῆς; Μήπως ἡ οἰκιστὴς τῆς Ἡραταί τῆς ἐρήμους ἐπέτευσαν στὸ δρόμο κατὰ τῆς ἀποστολῆς καὶ, ἀφοῦ τὴν κλημάτησαν, ἀπὸ τωσαν αὐτοῦς πρὸ τὴν ἀποτελοῦσαν;

Ὁ Βαζιτάχ, ὅταν ἔμαθε τί συνέβαινε, ἔκανε ἀπιστοδοξές σκέψεις γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀποστολῆς, γιὰτὶ ἤξερον καλὰ πόσο ἐπιεικῆναι ἦσαν τὰ μέρη ποὺ θὰ διασχίσει ἡ ἀποστολή. Μὰ δὲν ἀνακούσσε σὲ κανένα τοῦς φόβους του, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ λησθήσῃ περισσότερο τὸ Ἄνθος τῆς ἐρήμους, ὅπως ἀπακούσσε ποιητικὰ τὴ Ροζάριο.

Ἐννοοῦσε, πράγματι, ἔσχατοστὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ νέα κόρη. Γιὰ

πρῶτη φορά, τότε, ἡ εἰκόνα μιᾶς ἄλλης γυναίκας — τῆς Ροζάριο — ἀντικαθιστοῦσε μέσα στὴ σκέψι του, τὴν ἀνάμνησι τῆς μνηστῆς του, ποὺ τοῦ τὴν εἶχε κλέψει ὁ Οὐ' Σαζάμιε...

Αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς καρδιάς του, αἰσθημα γεμάτο σεβασμῶ, ἐδικαιολογοῦντο ἀπὸ τῆς συγκινητικῆς συνθήκης, ὅπου τίς ὁποῖες εἶχε συναντήσει τὴ Ροζάριο, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ἐγγυμοσύνην ποὺ τῆς χορηγοῦσε, γιὰτὶ τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή... Ἐπίσης ὁ νεαρός Ἰνδὸς εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ὀμορφιά καὶ τοῦς τρόπους τῆς νέας...

Ἐτσι, ὅταν ὁ Βαζιτάχ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ ἱερατικὸν γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν καταδιώξι τοῦ Οὐ' Σαζάμιε, θὰ ἔπαιρνε μαζί του μιὰ γλυκεῖα ἀνάμνησι, ποὺ θὰ γέμιζε τὴ φαντασία του...

Ἡ ἄλλη μέρα ἦταν Σάββατον... Σύμφωνα με μιὰ παλαιὰ ἰσπανικὴ συνήθεια, οἱ ἔνοικοι τοῦ ἱερατικοῦ συγκεντρωνόντουσαν, μὲ τὴν νύκτιν, στὸ παρεκκλήσιον, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν γιὰ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημέριου, μονότονη καὶ δραχνή, ἔλεγε διάφορες προσευχές, ποὺ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι τίς ἐπανάλαβαν ὅλοι μαζί. Ἡ Ροζάριο, γονατισμένη ἢ ἐυλάβεια, προσευχόταν θερμὰ γιὰ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος κινδύνευε ἰσως ἐκεῖνη τὴ στιγμῆ...

Μὰ ὅσο ἀποφορημένη καὶ ἂν ἦταν ἀπὸ τὴν προσευχὴ τῆς, ἔβλεπε, ὁ κάλσμος ἐνὸς ἀλόγου, ποὺ μῆτρε στὴν αὐλὴ τοῦ ἱερατικοῦ, ἔφτασε ὡς τ' αὐτὰ της.

Δὲν πέρασαν οἷτε δύο λεπτὰ, καὶ ἡ νέα κόρη, ἡ ὁποία τώρα εἶχε γυρῶσι τὰ βλέμματὰ της πρὸς τὴν εἰσοδὸ τῆς ἐκκλησίας, εἶδε, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας, τὴ σιλουέττα ἐνὸς ἀνδρός...

Στὸ ἀσθενικὸ φῶς ποὺ ἔρχονταν τὰ κερά, ἡ Ροζάριο ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν νεοφερμένο, ὁ ὁποῖος εἶχε θγάλει με σεβασμὸ τὸ πλατύφυρο καπέλλο του. Γι' αὐτὸ, μὲ τὴν τελεῖωση ἡ δέησις, πετάχτηκε ἀπάνω, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ φώναξε ἢ ἀγωνία:

— Πέπε!

Ἡ ἀτόμη ἐξῆδο τῆς νέας, καθὼς καὶ ἡ κρῆνις της, εἶχαν τραβῆξαι τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαζόμενων. Ὁ Βουαρζέ, ὁ δὸν Αἰγυστίνος, ὁ ἐφημέριος καὶ οἱ ἔξῆνοι τοῦ ἱερατικοῦ, ἔτρεξαν ἀμέσως ἔξω καὶ περιστοίχισαν τὴ Ροζάριο καὶ τὸ γενναῖο σύντροφον τοῦ πατέρα της.

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Πέπε μονάχου του, ἡ θλιβερὴ ἐκφρασί τοῦ προ-

σώπου του, ἡ κόφρασι ποὺ ἔσφαριζόταν ἀπὸ χαρακτηριστικὰ του — ἀποτέλεσμα μαζῶος καὶ ἐπίπονης ἐπασίας — δὲν προσεγγίζον τίποτα ἐνθάξιν.

Τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε ὁ Πέπε, ἀφοῦ ἔσφιξε πρῶτα τὰ ἔγκραδια χεῖρα ποὺ ἀλλοθῆσαν πρὸς αὐτὸν, δικαιοδόρησαν τὰ προσώπια τῶν ἄλλων.

— Ναι, εἶπε. Μὰς σίχθηκαν στὸ δρόμο Ἰνδοὶ καὶ, αὐτῆ τῆ φορά, ἡ ἐπίθεσί τους ἦταν ὄχι μόνο πολὺ σοβαρότερη ἀπ' τῆς προηγουμένης, ἀλλὰ καὶ ἀκατηρή...

Ἀμέσως ὅλων τὰ πρόσωπα σκοτεινίσαν. Μονάχα ἡ Ροζάριο φαίνονταν τώρα λιγότερο ταραγμένη, γιὰτὶ εἶχε μάθει ζωλάς ἀπὸ τὸν Πέπε πὸς ὁ πατέρας της ἦταν σῶος καὶ γιῆς.

Ὁ Πέπε συνέχισε ἔτσι τὴν ἀφήγησί του, ἐνῶ οἱ παριστάμενοι τὸν ἀκούον με θωπιὰ προσοχῆ:

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ εἶχε ὄρσει ὁ δὸν Φάβιος γιὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς ἀποστολῆς, πολλὰς εκατοντάδες Ἰνδῶν ἐμφροδοῦσαν περιεπιλοῦσαν τὴ νύκτι τῆς ἐγκαταστάσεως μας στὴν Κοιλὰδα τοῦ Χρυσοῦ. Βοηθούμενοι ἀπὸ τὰ σκοτάδια, καθόρθωσαν νὰ πλησιάσουν τὰ ἐξοχιατὰ μας, τὰ ὁποῖα ἐπεζηροῦσαν νὰ γυρῶσουν, βγαζόντας τὰ συνθημένα τους οὐρασίματα. Ἦσαν βέβαιον πὸς θὰ πετύχοναν, γιὰτὶ εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὸν ἀριθμὸ τους καὶ γιὰτὶ ἤξεραν πὸς εἰς εἰμῶστε ὅλοι-ὅλοι σαράντα. Ὁ δὸν Φάβιος ὅστόσο, συνθημένος ἀπὸ τοῦς προηγουμένους ἀγῶνες μετ' ἐναντίον αὐτῶν τῶν διαβόλων, δὲν τὰ ἔχασε καθόλου με τὴν ἀπροσδόκητὴ ἐπιθεσί τους. Ὁργάνωσε γρήγορα γρήγορα τὴν ἀμυνὰ καὶ, καὶ με τὰ τεκνοῦμαί μας καὶ τίς ζωαμπινες μας ἀποφρόσαμε τὴν πρῶτὴ ἐπίθεσι τῶν Ἰνδῶν...

Μὰ αὐτοὶ, ἔχοντας πόσο λίγα εἰμῶστε, δὲν ἀποσύρθηκαν ὀπισθεῖν. Ἐναντιώμενοι, καθ' ὅλη τὴν διάρκειά τῆς ἐπιθέσεως...

Ἐπιτέθησαν με μιὰ μαγία ἀζοῦραστὴ ἐναντίον τῶν φροναγμάτων μας, ἀφώγοντας οἱ μὲν τοῦς δέ, σὺν ἑκατοσασίμοι καὶ πάλι θύμον. Μὰ καὶ εἰς ἐπιτελοῦσαν νικητοῦρα ὅλας αὐτῆς τῆς ἐπιθέσεως τους.

Κατὰ τὰ ζωάματα τέλος, ὁ ἀγῶνας αὐτοῦ ἐπαυε. Με σὺρραχτὰ λύσας οἱ Ἰνδοὶ ἀσπασθῆναι καὶ ἀφίνοντας καταγῆς πλῆθος νεκρῶν καὶ πληγωμένων.

Ἐπειτὰ τότε στὸ δὸν Φάβιο:

— Ἄς καταδιώξουμε τοῦς Ἰνδούς, ἐνῶ φεύγον...

— Ναι! Ναι! μὴ ἀπάντησε ὁ δὸν Φάβιος.

Ἐπὶ τὸ ἔλεος ἀμέσως σὶ ἀλογία καὶ κάνοντας μιὰ ἠρωικὴ ἐξόρμησι, λιγούσαμε...

Μὲ τὰ μαχαῖρια μας καὶ με τὰ κοντάκια τῶν τοιχοῦμαί μας, ἀκόμα περισσότερο τὸν ἀριθμὸ τῶν ἐθθρῶν μας.

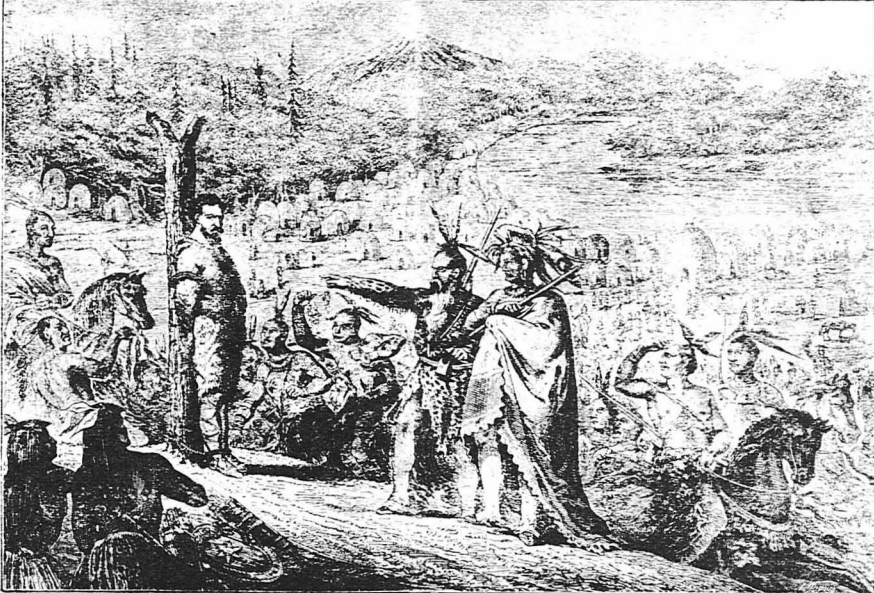
— Πόσο λεπάμα ποὺ δὲν ἦσαν μαζί σας! φώναξε ὁ Βουαρζέ, με μᾶτια ποὺ ἔλαμπαν.

— Γενναῖοι πατέρα μου! κηθῆριος συγκρόσος ἡ Ροζάριο.

Ἡ ἐπιτυχία διως αὐτῆ — ἐξακολούθησε ὁ Πέπε — μὰς στοίχισε ἀκριβὰ. Ἐχουμε ἀρκετοὺς νεκροὺς καὶ πολλοὺς πληγωμένους. Ἐγὼ εἶχα τὴ γνώμη ὅτι οἱ Ἰνδοὶ, ἔπειτα ἀπὸ ἅσα ἔπαθαν, δὲν θὰ γύριζαν πάλι πίσω. Μὰ ὁ δὸν Φάβιος δὲν εἶχε τὴν ἴδια γνώμη. Εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησι, ὅτι ἡ ἐπίθεσις τῶν Ἰνδῶν ἀποτελοῦσε τὴν ἀρχὴ τῆς πραγματοποιήσεως ἐνὸς σχεδίου τῶν γιὰ νὰ μὰς ἀρπάξουν τοῦς θησαυροὺς μας. Μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν μάλιστα, ἔπληξε καὶ ἕνας λευκὸς ποὺ τοῦς ἐνεθάρρυνε στὴν ἐπίθεσί τους, ἂν καὶ αὐτοῦς στεκόταν παράνομα. Γι' αὐτὸ ὁ δὸν Φάβιος, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀρκετοὺς ἄνδρες γιὰ νὰ χρησιμοποιῶσαν ὡς συνοδεία τῆς ἀποστολῆς μας, ἀνέβαλε μὲχρι νεότερας διαταγῆς τὴν ἀναχώρησι μας...

Καὶ πράγματι, ἡ προβλέψει τοῦ δὸν Φάβιον δὲν ἄσχησαν νὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἐπειτὰ ἀπὸ δύο μέρες δεχτήκαμε νέα ἐπίθεσι τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔσφαρισει ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ πρὶν. Ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ ἦταν πολὺ μακροχρόνιη ἀπ' τῆς προηγουμένης, μὰ καὶ ἡ ἀντιδρασίς ποὺ ἠρωικῆ ἀκόμα, πράγμα ποὺ ἔκανε τοῦς Ἰνδούς νὰ ὑποχωροῦν καὶ πάλι, ἀφίνοντας τὸ ἔδαφος γεμάτο νεκροὺς καὶ πληγωμένους. Μὰ, οἷτῃ τῆ φορά, δὲν τοιμῆσαμε νὰ καταδιώξουμε τοῦς ἐμφροδοῦρους, γιὰτὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοῦς δικούς μας εἶχαν πληγωθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ Ἰνδοὶ μ' εἶχαν δεσει στὸν πάσσαλο τοῦ μαρτυρίου.